

Vägledning om tillämpning av förordningen (2013:252) om stora förbränningsanläggningar på dieselmotorer och återvinningspannor

Detta är en komplettering av vår "Vägledning om förordningen (2013:252) om stora förbränningsanläggningar och förordningen (2013:253) om förbränning av avfall"¹ Kompletteringen utgörs av ett nytt avsnitt, "5.1.4 Dieselmotorer och återvinningspannor". Genom att publicera detta separat tillgängliggör vi informationen tidigare än vad som annars skulle vara möjligt. Vid nästa uppdatering av nyss nämnda vägledning kommer detta avsnitt att lyftas in.

¹ Finns på vår webbplats på direktlänken <http://www.naturvardsverket.se/Nerladdningssida/?fileType=pdf&downloadUrl=/upload/stod-i-ljoarbetet/vagledning/industriutslappsdirektivet/vagledning-stora-forbranningsanl-2014-06.pdf>

5.1.4 Dieselmotorer och återvinningspannor

5.1.4.1 TILLÄMPNINGSSOMRÅDET OMFATTAR DIESELMOTORER OCH ÅTERVINNINGSPANNOR

En stationär dieselmotor, liksom en återvinningspanna inom massaindustrin, faller in under definitionen av förbränningsanläggning i 5 § förordning (2013:252) om stora förbränningsanläggningar (FSF): "teknisk utrustning i vilken ett eller flera bränslen oxideras för att den frigjorda energin ska kunna utnyttjas". I 39 § FSF anges dock att begränsningsvärdena i 44-74 § FSF inte gäller för stationära dieselmotorer (i det följande dieselmotorer) och återvinningspannor inom massaindustrin (i det följande återvinningspannor).

Definitionen av förbränningsanläggningar är hämtad från artikel 3.25 i direktivet (2010/75/EU) om industriutsläpp (IED). Samma definition fanns i artikel 2.7 i det äldre direktivet (2001/80/EG) om stora förbränningsanläggningar (LCPD). Det var också en del av definitionen av förbränningsanläggning i 2 § 1 NFS 2002:26.

I 1 § NFS 2002:26 undantogs dock återvinningspannor (de benämndes där "skogsindustrins lutpannor") och stationära förbränningsmotorer från tillämpningsområdet. Undantaget för stationära förbränningsmotorer var hämtat från artikel 2.7 LCPD, men undantaget för återvinningspannor infördes av Sverige utan explicit stöd i LCPD. EU-kommissionen var medvetna om detta men ifrågasatte aldrig undantaget.

Då IED förhandlades fram önskade EU-kommissionen att tillämpningsområdet för det som skulle bli kapitel III IED, skulle utökas och tydliggöras jämfört med LCPD, så att stationära förbränningsmotorer och återvinningspannor skulle omfattas. Under förhandlingarnas gång mötte detta motstånd och kompromissen blev som nyss nämnts att båda kategorierna omfattas, men begränsningsvärden gäller bara för ottomotorer² och inte för dieselmotorer och återvinningspannor. EU-kommissionen fick i artikel 30.9 IED i uppdrag att utreda behovet av att införa begränsningsvärden för dessa och ytterligare några kategorier av förbränningsanläggningar. EU-kommissionen avrapporterade detta i maj 2013³ och skrev då att de "på detta stadium inte" såg "något behov av att ändra befintliga EU-omfattande tröskelvärden för utsläpp, eller fastställa nya, eftersom man kommer att fortsätta att offentliggöra relevanta BAT-slutsatser och införliva dem". Vår bedömning är att de med denna formulering höll öppet för att de någon gång i framtiden kan återkomma, exempelvis med förslag på skärpta krav jämfört med vad som beslutas i en BAT-slutsats.

5.1.4.2 VAR FINNS DIESELMOTORER OCH ÅTERVINNINGSPANNOR?

Stationära dieselmotorer används för produktion av el. Stora sådana motorer finns i Sverige för reservproduktion av el på t.ex. sjukhus, kärnkraftverk och stora serverhallar. Den

² Ottomotor benämns i IED gasmotor på svenska och gas engine på engelska.

³ Se sista stycket avsnitt 5, sidan 13, i RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET, Rapport från kommissionen om översynen enligt artikel 30.9 och artikel 73 i direktiv 2010/75/EU om industriutsläpp med avseende på utsläpp från förbränningsanläggningar och intensiv uppfödning av djur, Bryssel den 17.5.2013 COM(2013) 286 final, <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/1/2013/SV/1-2013-286-SV-F1-1.Pdf>

tillförda installerade effekten på enstaka sådana motorer i Sverige är normalt långt under 50 MW, och aldrig över 50 MW. Det finns dock inte sällan flera motorer på samma plats. Det finns också fall där det på samma plats även finns någon/några pannor för reservproduktion av el. För några av dessa platser har vi fått frågor avseende om rökaskanalerna, skorstenarna och förbränningsanläggningarnas ålder är sådana att dieselmotorerna, och i förekommande fall pannorna, tillsammans utgör en stor förbränningsanläggning. Vi känner dock inte till något fall där dieselmotorer idag ingår i en stor förbränningsanläggning.

Återvinningspannor finns på alla kemiska massafabriker. På landets 21 sulfatbruk benämns de sodapannor och på de fyra sulfitbruken sulfitlutpannor. Med något undantag har återvinningspannorna vid svenska massabruk en installerad tillförd effekt som överstiger 50 MW. Vanligen finns det *en* återvinningspanna på ett bruk, men fyra bruk har två vardera.

5.1.4.3 HUR KAN BESTÄMMELSERNA I FSF TILLÄMPAS?

I 39 § FSF anges:

”Begränsningsvärdena i 44-74 §§ gäller inte stationära dieselmotorer eller återvinningspannor inom massaindustrin.”

Det är dock inte bara de bestämmelser som anges i 39 § FSF som avser begränsningsvärden. Samtliga bestämmelser i 40-93 §§ FSF avser på ett eller annat sätt tillämpningen av de i 39 § angivna bestämmelserna om begränsningsvärden. Mot denna bakgrund blir vår slutsats att 39 § innebär att inga av bestämmelserna i 40-93 §§ ska tillämpas för dieselmotorer eller återvinningspannor.

Bestämmelserna i 1-16 §§ FSF är allmänna bestämmelser och innehåller inga krav i sig själva.

Men frågan uppkommer hur bestämmelserna i 17-38 och 94-95 §§ FSF ska tillämpas.

Bestämmelserna i 17-38 och 94 §§ innehåller krav på verksamhetsutövare avseende följande:

- 17 § om att det ska finnas skorsten med lämplig höjd,
- 18–20 §§ om driftsstörningar och haverier i reningsutrustningen,
- 21–35 §§ om övervakning, dels utsläppskontroll i 21-33 §§, dels provtagnings- och mätpunkter i 34-35 §§,
- 36-38 §§ om hur summering ska ske av effekten hos enskilda pannor, som har eller kan ha, gemensam skorsten och därmed anses utgöra en gemensam förbränningsanläggning, och
- 94 § om att utsläppsdata i miljörapport ska utgöras av ovaliderade mätvärden.

Kraven i 17 § om skorsten torde vara uppfylld för i vart fall alla återvinningspannor. Kravet i 94 § kompletterar bestämmelserna i Naturvårdsverkets föreskrift NFS 2006:9 om miljörapport.

Driftsstörningar och haverier enligt 18-20 §§ FSF

Bestämmelserna i 18-20 §§ om driftsstörningar och haverier i reningsutrustningen innebär en större grad av precisering än vad som följer av bestämmelserna om egenkontroll under miljöbalken.

I 19 § finns en bestämmelse om att verksamhetsutövare under vissa förutsättningar ska stoppa driften av pannan. Om detta tillämpas på återvinningspannor får det stora konsekvenser eftersom hela massafabriken då också måste stoppas. En dispensmöjlighet finns i 20 § 1, men den avgränsas till att "energiförsörjningen" måste upprätthållas. På ett massabruk är återvinningspannan förvisso en stor energiproducent, men den är även en kemisk reaktor integrerad med produktionen. Att fabriken inte kan drivas vidare utgör inte uttryckligen ett skäl för dispens. Möjligen skulle det kunna uppstå tolkningsvårigheter ur detta.

Övervakning enligt 21-35 §§ FSF

Eftersom begränsningsvärdena i FSF inte gäller dieselmotorer och återvinningspannor kan det argumenteras för att det är ologiskt att tillämpa bestämmelserna i 21-35 §§ om hur övervakning ska ske av att förordningens begränsningsvärden innehålls. Å andra sidan kan det hävdas att bestämmelserna ändå ska tillämpas, eftersom det står så i förordningen, och detta oavsett om mätvärdena används i något syfte.

Bestämmelserna i 21-35 § anger hur verksamhetsutövaren ska övervaka utsläppen och följa upp huruvida begränsningsvärdena *som anges i förordningen* uppfylls. Vår bedömning är dock att det inte följer av förordningen att 21-35 §§ måste tillämpas för övervakning som görs för att kontrollera efterlevnaden av begränsningsvärden i tillstånd eller i BAT-slutsatser.

Detta hindrar inte att en tillsynsmyndighet kan besluta att en eller flera av bestämmelserna i 21-35 §§ ska tillämpas *i ett enskilt fall* för att kontrollera efterlevnaden av begränsningsvärden i tillstånd eller i BAT-slutsatser.

För det fall att bestämmelserna i 21-35 §§ tillämpas för att kontrollera efterlevnaden av begränsningsvärden i tillstånd eller i BAT-slutsatser gör vi följande bedömningar.

- Bestämmelserna i 26 § första stycket 3 och 4 om kvalitetssäkring och kalibrering av automatiska mätsystem, samt 27 § om kontroll genom parallellmätning, innebär att standarderna⁴ SS EN 14181 med flera ska följas, trots att det finns andra etablerade metoder att kvalitetssäkra, kalibrera och kontrollera mätningar som är eller kan vara billigare. Exempel på sådana andra metoder är att istället för parallellmätning använda kalibrergaser för kontroll och kalibrering, eller att använda mätinstrument som inte uppfyller de krav som i standarden SS EN 15267 benämns QAL1.

Vår bedömning är att tillämpning av vissa av kravelementen i standarderna för kontroll av efterlevnad av begränsningsvärden i tillstånd eller i BAT-slutsatser, i det enskilda fallet skulle kunna innebära orimligt stora kostnader vid en bedöm-

⁴ Avseende information om kraven enligt dessa standarder hänvisar vi till vår vägledning "Förbränningsanläggningar Vägledning del 3". <http://www.naturvardsverket.se/upload/stod-i-miljoarbetet/vagledning/forbranning/forbranningsanl-vagled-del3.pdf>

ning enligt 2 kap 7 § miljöbalken. Alternativt skulle de kunna gå längre än vad som följer av bestämmelser om egenkontroll under miljöbalken, såsom exempelvis 2 och 3 §§ Naturvårdsverkets föreskrift (NFS 2000:15)⁵ om mätning. Där anges, något förenklat uttryckt, att mätningar ska utföras i den utsträckning det behövs för att uppnå syftet med dem.

- Bestämmelsen i 30 §, om avdrag för mätosäkerhet, innebär att det från uppmätta timmedelvärden, dygnsmedelvärden och månadsmedelvärden ska subtraheras ett schablonmässigt avdrag för mätosäkerhet av 10, 20 eller 30 %⁶. Detta lägre värde ska sedan jämföras med det begränsningsvärde som följer av FSF. Det förekommer att det hävdas att bestämmelsen bör tillämpas även för kontroll av efterlevnaden av villkor i tillstånd. Det finns sedan flera år tillbaka också tillståndsbeslut där det anges att kontrollen av villkor för utsläpp till luft ska ske som i Naturvårdsverkets föreskrifter eller i förordningarna⁷. Vår uppfattning i denna fråga är entydigt den motsatta: att begränsningsvärden i villkor inte bör sättas med avsikt att efterlevnaden ska bedömas på ett sådant mildare sätt.

Avseende återvinningspannor kan även följande sägas:

- Det finns en bristande överensstämmelse mellan 21 § FSF och BAT 9 i BAT-slutsatserna för massa och papper. I 21 § FSF anges att stoft som huvudregel ska mätas kontinuerligt, men i nämnda BAT 9 anges för sodapannor att förutom kontinuerlig mätning godtas även periodisk mätning. För sulfitlutpannor anges endast periodisk mätning.

Vi konstaterar att kapitel 3 IED ligger till grund för FSF. BAT-slutsatserna är en tillämpning av kapitel 2 IED. De är beslutade efter det att IED beslutades. Det går att argumentera för ståndpunkten att om EU-lagstiftarens avsikt verkligen varit att återvinningspannorna omfattas av kapitel 3 IED skulle inte kraven i BAT-slutsatsen varit lägre än i kapitel 3 IED. Ett motargument kan vara att det som anges i BAT-slutsatser om mätning inte är bindande krav varför BAT 9 kan anses vara av underordnad betydelse jämfört med 21 § FSF.

- Fråga kan uppkomma om det med kontinuerlig mätutrustning, på ett tillförlitligt sätt går att mäta utsläpp av stoft från återvinningspannor. Naturvårdsverkets bedömning är att de mättekniska svårigheterna inte är så betydande att det inte skulle anses möjligt. I vissa fall där man har en skrubber kan det behövas mätutrustning som är mer kvalificerad, och därmed kostsammare. Eftersom begränsningsvärdena i FSF inte gäller för återvinningspannor, och eftersom kontinuerlig mätning inte generellt krävs för kontroll av BAT-slutsatser eller villkor i tillstånd enligt miljöbalken, kan man se en brist i att det i FSF inte finns utrymme för någon skälighetsavvägning av hur utsläppet ska kontrolleras.

⁵ Naturvårdsverkets föreskrift (NFS 2000:15) om genomförande av mätningar och provtagningar i vissa verksamheter

⁶ I 30 § FSF anges att de uppmätta mätvärdena ska multipliceras med 0,90, 0,80 respektive 0,70. Matematiskt är detta samma sak som att subtrahera 10, 20 respektive 30 %.

⁷ Den eller de av följande som är tillämpliga i respektive enskilt fall: Naturvårdsverkets föreskrifter (NFS 2002:26) om stora förbränningsanläggningar, Naturvårdsverkets föreskrifter (NFS 2002:28) om avfallsförbränning, förordning (2013:252) om stora förbränningsanläggningar, förordning (2013:253) om förbränning av avfall

Skorstensregeln i 36-38 §§ FSF

Om förutsättningarna i 36 § avseende skorstenar, ålder och pannornas effekter är uppfyllda innebär bestämmelsen att dieselmotorns/-ernas eller återvinningspannans/-ornas effekt/-er ska adderas till effekterna hos andra pannor på platsen. Om summan blir 50 MW eller större är kombinationen en stor förbränningsanläggning. Om summan blir större än 100 MW, 300 MW eller annan effektgräns i FSF gäller sedvanliga skarpare begränsningsvärden.

Avseende dieselmotorer har de, som nämnts, i Sverige normalt en effekt långt under 50 MW, så för att sådana ska falla in under FSF:s tillämpningsområde är själva grundförutsättningen att 36 § tillämpas på motorerna och på eventuella pannor på platsen. Dock känner vi som sagt inte till om det i Sverige finns någon sådan stor förbränningsanläggning.

Vi känner till sex massabruk som har en fysisk gemensam skorsten för återvinningspanna och fastbränslepanna. De uppfyller därmed kriteriet för sammanräkning enligt 36 § första stycket 1 FSF. På samtliga dessa bruk är återvinningspannan över 50 MW. På tre bruk är fastbränslepannan i sig själv mindre än 50 MW, och på tre bruk är fastbränslepannan större än 50 MW. På de tre förstnämnda blir fastbränslepannan en del av en stor förbränningsanläggning, fast den utan denna bestämmelse inte skulle utgöra en sådan. På de tre sistnämnda kan fastbränslepannan enligt 37-38 §§ komma att omfattas av skarpare begränsningsvärden (om den sammanlagda tillförda effekten överstiger ett tröskelvärde, t.ex. 100 MW eller 300 MW, för skarpare begränsningsvärden).

Vi har inte underlag för att bedöma vid hur många bruk som det finns återvinningspanna/-or och fastbränslepanna/-or vilka fick sina första tillstånd efter den 30 juni 1987 och som inte har gemensam skorsten, men vars skorstenar, med hänsyn till de tekniska och ekonomiska förutsättningarna, skulle kunna räknas samman enligt 36 § första stycket 2.

Fråga uppkommer hur bestämmelserna i FSF kan eller bör tillämpas på sådana andra pannor. Även här ser vi svårigheter med tillämpningen.

I 37-38 §§ anges att begränsningsvärdena gäller för de sammanlagda utsläppen från de enskilda förbränningsanläggningar som ingår i den stora förbränningsanläggningen. Vi kan inte se att det i förordningen anges ett entydigt sätt att *beräkna ett sammanvägt begränsningsvärde* för det samlade utsläppet då det saknas begränsningsvärde för dieselmotorn/-erna eller återvinningspannan. Vi bedömer att flera sätt att beräkna ett sådant är tänkbara.

- Det framräknade gemensamma begränsningsvärdet kommer att bli olika beroende på vilket begränsningsvärde som i beräkningarna används för dieselmotorerna eller återvinningspannan. Hur det ska väljas anges inte alls i förordningen, så tolkningsutrymmet är mycket stort.

- Dessa frågor uppkommer i och för sig även för vissa andra bränsle- och anläggningskombinationer⁸, men i de fallen är genomgående utsläppen mycket låga från den enskilda förbränningsanläggning som saknar begränsningsvärde. Det gör måhända inte författningen tydligare i de fallen, men förutsättningarna är i vart fall annorlunda mot i detta fall där utsläppen från dieselmotor/-erna eller återvinningspannan inte generellt kan betecknas som låga jämfört med utsläppen från övriga enskilda förbränningsanläggningar på platsen.
- Om det, trots dessa svårigheter, beräknas ett sammanvägt begränsningsvärde, och om det tillämpas för det samlade utsläppet, kommer dieselmotorn eller återvinningspannan att omfattas av begränsningsvärdet. Detta skulle stå i strid med vad som anges i 39 §, att dessa inte ska omfattas av begränsningsvärdena i 44-74 §§.
- Om istället inget sammanvägt begränsningsvärde beräknas och tillämpas så är detta i strid med 37-38 §§.

Av 37 § följer också att det *samlade utsläppet* inte får överskrida det sammanvägda begränsningsvärdet. Utsläppet från dieselmotorerna/återvinningspannan ska alltså summeras med utsläppen från övriga pannor (som ingår i den stora förbränningsanläggningen).

Eftersom vi inte känner till om det i Sverige finns några dieselmotorer som ingår i en stor förbränningsanläggning har vi inte någon information om konsekvenser av summering av utsläpp från dieselmotorer och pannor.

För de sex berörda massabruken får detta som konsekvens att återvinningspannans utsläpp i de flesta fall kommer att dominera, eftersom det är den största pannan. Begränsningsvärdet kommer i praktiken alltså att huvudsakligen reglera återvinningspannan. Som nämnts ovan är detta inte i överensstämmelse med undantaget i 39 §.

Som ett alternativ skulle man kanske kunna tänka sig att ingen summering av utsläppen görs:

- För de tre bruk där fastbränslepannan är större än 50 MW kan detta leda till slutsatsen att utsläppet från enbart fastbränslepannan ska uppfylla det skarpare begränsningsvärde som gäller för den sammanlagda effekten hos de två pannorna (exempelvis 100-300 MW) istället för det mildare begränsningsvärde som gäller för effekten hos enbart fastbränslepannan (exempelvis 50-100 MW). Härmed skulle en fastbränslepanna på ett massabruk behöva innehålla ett begränsningsvärde som är strängare än vad som gäller för lika stora friliggande pannor inom t.ex. energisektorn.
- För de tre bruk där fastbränslepannan är mindre än 50 MW skulle detta som nämnts leda till att den blir en del av en stor förbränningsanläggning. Begränsningsvärdena i FSF och de andra bestämmelserna gäller då parallellt med villkor i tillstånd eller i andra bestämmelser.
Utsläpps begränsningen för en sådan mindre fastbränslepanna torde i praktiken ofta komma att vara strängare än vad som oftast gäller för en panna av samma storlek, som är en del av en stor förbränningsanläggning inom energisektorn. Detta eftersom sådana mindre pannor ofta kan tillåtas ha högre utsläpp eftersom det, inom den "utsläppsbulle" som gäller under FSF, kompenseras av låga ut-

⁸ Se avsnitt "75 § FSF" (sida 46 ff) i Naturvårdsverkets promemoria 2014-09-25 med förslag till ändringar i FSF, FFA och i VOC-förordningen, på länken: <http://www.naturvardsverket.se/upload/stod-i-miljoarbetet/vagledning/forbranning/pm-forslag-fsf-ffa-vocf-2014-09-25.pdf>

släpp från de större pannorna, om alla körs samtidigt och har lägre utsläpp (till följd av t.ex. bättre rening).

Att skorstensregeln medför att en panna, som i sig själv inte är en stor förbränningsanläggning, blir en del av en sådan bara för att det på platsen även finns dieselmotorer eller återvinningspannor, och att skorstenar och rökgasrör ligger inom en viss närhet från varandra, kan synas godtyckligt och "orättvist". Regleringen har dock funnits inom EU-rätten i mer än tjugofem år. En liknande bestämmelse fanns både i artikel 2.7 fjärde stycket direktiv (2001/80/EG) om stora förbränningsanläggningar (ovan benämnt LCPD) och i artikel 2.7 femte stycket i 1988 års direktiv om stora förbränningsanläggningar⁹. Det finns goda motiv till att enskilda förbränningsanläggningar ska sammanräknas enligt skorstensregeln. Vi kan se tre motiv och bedömer att de i olika utsträckning är tillämpliga för dieselmotorer respektive återvinningspannor:

- För omgivningen är det anläggningens summerade utsläpp som har betydelse. Mot denna bakgrund är det rimligt att skarpare krav bör gälla ju större pannornas sammanlagda utsläpp är. Denna aspekt gäller kombinationer av dieselmotorer/pannor, och återvinningspannor/energipannor, på samma sätt som för pannor vid någon annan typ av anläggning.
- Skorstensregeln förhindrar att en förbränningsanläggning delas upp i mindre pannor för att undgå strängare krav. Denna risk föreligger för kombinationer av dieselmotorer/pannor, bland annat eftersom de görs i små storlekar (jämfört med effektgränsen 50 MW). Risken torde knappast föreligga vid massabruk eftersom återvinningspannan och energipannorna har olika ändamål. Återvinningspannan dimensioneras efter behovet av kemikalieåtervinning och inte efter vilken effekt övriga energipannor har.
- Även om det finns vissa tekniska begränsningar kan flera förbränningsanläggningar på samma plats inte sällan utrustas med gemensam rökgasrening. Denna skalfördel kan vara ett argument för skarpare miljökrav, vilket skorstensregeln medför eftersom många begränsningsvärden är skarpare över vissa tröskelvärden för effekt. För dieselmotorer/pannor torde sådana skalfördelar kunna föreligga, men förmodligen kan det vara svårt att utnyttja detta för kombinationen återvinningspanna/energipanna.

Uppgifter från tillsynsmyndighet till Naturvårdsverket enligt 95 §

Bestämmelsen i 95 § är riktad till *tillsynsmyndigheterna* och anger att de ska lämna uppgifter till Naturvårdsverket om Naturvårdsverket begär det. Vi kan inte se något som talar för att detta inte gäller dieselmotorer och återvinningspannor.

⁹ RÅDETS DIREKTIV (88/609/EEG) av den 24 november 1988 om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från stora förbränningsanläggningar <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/PDF/?uri=CELEX:31988L0609&from=en>

5.1.4.4 NATURVÅRDSVERKETS SAMMANFATTANDE BEDÖMNING

Mot den ovan redoviosade bakgrunden gör vi följande bedömningar.

- Dieselmotorer och återvinningspannor omfattas av FSF:s tillämpningsområde, men begränsningsvärdena gäller inte för dem.
- Flera av de övriga bestämmelserna medför tolkningssvårigheter om de tillämpas på dieselmotorer och återvinningspannor. I vissa fall får tolkningarna följer som vi bedömer att EU-lagstiftaren knappast kan ha avsett.
- För både verksamhetsutövare och myndigheter kommer det finnas en osäkerhet rörande både vilka krav FSF innebär och hur den närmare tillämpningen ska gå till. För verksamhetsutövaren innebär detta både en rättsosäkerhet och att svåra avvägningar måste göras i verksamhetsutövarens egenkontroll. Hösten 2015 finns det ingen rättspraxis som kan ge vägledning kring tillämpningen.
- På grund av de inkonsekvenser vi redovisat bedömer vi att det är tveksamt om förordningen ger tillräckligt stöd för att tillsynsmyndigheter ska kunna ställa krav på verksamhetsutövare att uppfylla bestämmelserna.